

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 185. Præter divinum Confessionis præceptum, de ea quoque datur
præceptum Ecclesiasticum, obligans ad Confessionem ultra annum non
differendam. Cui non satisfacit, qui facit Confessionem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

eodem gratiæ gradu, in quo moritur; *tanquam* possit accidentaliter mutari, per remotionem impedimentorum ad introitum caelestis regni, sive per remissionem venialium culparum (uti constat ex allata Christi sententia, unanimesque expositione illius per sanctos Patres, & sacros Interpretes omnes) sive per solutionem poenarum in Purgatorio, ut fides docet.

CAPUT CLXXXIV.

Confessionis sacramentalis natura, præceptumque divinum.

2276 **C**onfessio sacramentalis est propriorum peccatorum accusatio, legitimo Sacerdoti facta, ad eorum absolutionem virtute clavium obtinendam. Fide certum est, institutum esse à Christo, esseque necessariam jure divino. Tum quia Christus Joan. 20. dicendo, *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittantur eis, &c.* judicariis Apostolis, eorumque successoribus dedit potestatem remittendi peccata. Sic enim verba ista universa Ecclesia (teste Tridentino sess. 14. c. 5.) semper intellexit, & sancti Patres, Graeci & Latini, per singulas aetates unanimes tradiderunt, ut videre est apud Bellarminum. Constat autem Sacerdotes iudicium hoc, incognita causa, exercere non posse. Atque ad hoc necesse esse, ut fideles ipsis confiteantur peccata sua, si velint ea ab ipsis per sententiam absolutionis remitti. Tum quia Tridentinum ibidem can. 6. anathema dicit neganti *Confessionem sacramentalem, vel institutam, vel ad salutem necessariam esse jure divino.*

2277 **N**ec verò dici potest, Confessionem à Christo quidem institutam esse; non ut absolute necessariam, sed ut liberam, vel ut necessariam conditionatè, si nempe fideles velint à Sacerdotibus remissionem accipere.

Contra est enim, quòd Christus Sacerdotibus non solum dedit iudicariam potestatem remittendi, sed & retinendi peccata, ut videre est eodem Joannis loco. Frustranea verò esset retinendi potestas, si peccata remitti possent absque onere ea confitendi, prout patet in peccatis venialibus; quorum idem nulla est retinendi potestas.

2278 **A**tque hinc intelligitur, Confessionem nedum necessariam esse, necessitate præcepti; sed & necessitate medii, in re, vel in voto, ita ut contritio, quamlibet perfecta, vim non habeat remittendi peccata sine Sacramenti voto, prout Tridentinum declarat c. 4.

2279 **N**ecessaria verò est fidelibus post baptismum in mortale lapsis dumtaxat, non in fidelibus nedum baptizatis. Ita Tridentinum ibidem c. 5. *Ed quòd Ecclesia in neminem iudicium exerceat, qui non prius in ipsam per baptismi januam fuerit ingressus: quid enim mihi, inquit Apostolus, de his qui foris sunt iudicare?*

2280 **N**eque argui potest à præcepto Eucharistiæ, quo ipsi etiam infideles tenentur, ad præceptum Confessionis. Quamvis enim adulti omnes, etiam infideles, baptizari teneantur, ac deinde Eucharistiæ percipere; nulli adulti ad Confessionem tenentur, nisi peccatum mortale post baptismum commiserint. Cùm hujus Sacramenti materia, sola sint peccata post baptismum commissa, prout Tridentinum docet c. 5.

2281 **M**ulto imperitius contra divinum Confessionis præceptum Calvinus arguit ex facto Nectarii, Episcopi Constantinopolitani. Utpote qui secretam non abrogavit Confessionem sacramentalem, quæ ab initio Ecclesia semper uti est, & modò etiam utitur, quæque magno & unanimi sanctissimorum, antiquissimorumque Patrum consensu semper commendata fuit; sed publicam dumtaxat peccatorum occultorum Confessionem, ob secretam inde scandalum. Quam cum Tridentino c.

5. fatemur non esse præcepto divino mandatam; nec consultò humanà lege mandari posse.

Porrò divinum Confessionis præceptum obligare baptizatos in mortale lapsos post baptismum, quamprimum opportunitas adest, ostentum est sub finem capituli præcedentis.

CAPUT CLXXXV.

Præter divinum Confessionis præceptum, de eo quoque datur præceptum Ecclesiasticum, obligans ad Confessionem ultra annum non differendam. Cui non satisfacit, qui facit Confessionem voluntarie nullam.

Prima pars assertionis constat ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. ubi præceptum istud his verbis continetur: *Omni viri que sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti, & injunctam sibi poenitentiam propriis viribus fideat adimplere. Si quis verò id neglexerit, vivens ab ingressu Ecclesie arceatur, & mortuus Ecclesiastica careat sepultura.* Quod confirmatum habemus in Tridentino cap. 5. & can. 8.

Et isti quidem præcepto satisfacit, qui, semel in anno, quacumque anni parte confitetur. Neque enim amplius sonant verba ista, *saltem semel in anno.* Verba tamen ista laxius, quam par est, interpretari videntur, qui cum Cardinale de Lugo, Diana & aliis, scribunt eum dicto præcepto satisfacere, qui confessus primà Januarii hujus anni 1708. differt deinde Confessionem usque ad ultimam Decembris 1709. ita ut duo integri anni, uno die deimpto, licet decurrantur, sine Confessione, nisi aliunde occurrat necessitas, v. g. ratione communionis, vel articali mortis. Quia dum Ecclesia confiteri præcipit, saltem semel in anno, in plano sensu videtur exigere, ut inter priorem & posteriorem Confessionem non plus temporis decurrat, quam annus, sive spatium duodecim mensium. Ita Estius in 4. dist. 17. §. 16. cum Soto, Granada, &c.

Cæterum annua confessionis præceptum per se non obligat Paschali tempore, sed per accidens dumtaxat, ratione communionis, siquis sibi confiteatur sit peccati mortalis. Unde qui vel ob infirmitatem, vel ob aliud legitimum impedimentum, vel ob aetatis defectum, à communione excusatur, tunc confiteri non tenetur, modò alio tempore intra anni spatium confitatur. Si tamen prævideret fore, ut reliquà anni parte confiteri non posset, teneretur prævenire. Sicut prævidens fore, ut Missam die festo audire non possit post horam nonam, vel decimam (quia v. g. nulla Missa post horam illam superesset) tenetur antè audire. Sunt quidem quibus hoc non placet apud Palaum tr. 23. p. 20. §. 2. sed assertio nostra, uti tutior, ita rationabilior est, & magis fundata.

Si quæras 1. an præcepto annua confessionis satisfaciat per quamcumque confessionem? 2. an isto præcepto teneantur qui non habent nisi venialia? 3. an sæpius per anni circulum venialia confessus, ad confessionem peccati mortalis isto anno teneatur, si in illud circa anni terminum prolabatur? 4. an teneatur sub initium anni subsequenter confiteri, qui intra annum non est confessus? 5. an talis initio anni sequentis confitendo, satisfaciat pro anno præteriti & præteriti?

Ad 1. respondeo negativè. Quia Alexander VII. anno 1665. damnavit hanc propositionem: *qui facit confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesie.* Per eam proinde non evadit poenas, hujus præcepti transgressoribus impositas.

Ad 2. respondeo negativè cum sancto Thoma

Supplem. q. 8. a. 5. ad 4. Quia (teste Tridentino c. 5) constat nihil aliud in Ecclesia à pœnitentibus exigi, quam ut quisque ea peccata confiteatur, quibus se Dominum Deum mortaliter offendisse meminert.

2288 Nec isti tenentur comparere coram Parocho, ut ipse agnoscat vultum pecoris sui. Si enim Parochus de agnoscendo pecoris sui vultu sollicitus sit, inquirat causam omniæ confessionis, tuncque Parochianus respondeat immunem se esse à mortali. Ita noster Thomas à Jesu, Cardinalis de Lugo, &c.

2289 Ad 3. respondeo affirmativè. Quia præcepto annuæ confessionis non satisfit nisi confessione mortali. Quam solum Ecclesia præcipit.

2290 Ad 4. respondeo affirmativè, si aliquid mortale admittit. Est communis sententia contra nonnullos. Quia (prout libro præcedenti in simili dictum est de præcepto communionis) annus per Ecclesiam non assignatur velut terminus, ultra quem obligatio non protrahatur; sed velut spatium, ultra quod confessio non differatur; prout colligitur ex consuetudine Ecclesiæ, quæ hujus præcepti transgressorem ab excommunicatione non absolvit, nisi prius anno sequenti confiteatur.

2291 Ad 5. respondeo probabile esse quòd sic. Tum quia à viginti annis non confessus, non tenetur hoc anno confiteri vigetis. Igitur anno præterito non confessus, non tenetur hoc anno confiteri bis. Tum quia in circumstantiis, de quibus agimus, eadem materia necessaria confessionis, eodem tempore præcepta est duplici præcepto confessionis, præcepto scilicet anni præteriti, simul & præcepto anni præsentis. Dum autem contingit, eandem materiam, eodem tempore, præceptam esse duplici præcepto, unâ eademque impletione illius regulariter satisfit utrique præcepto, uti constat in recitatione Horarum, ad quam Religiosus Sacerdos, eodem tempore obligatur ex præcepto Ecclesiæ, & præcepto Regulæ.

CAPUT CLXXXVI.

Condiçiones, seu qualitates bona Confessionis.

2292 **A** S. Thoma, & Doctores passim, solent receuferi sexdecim, hæc veribus comprehensa.

Sis simplex, humilis Confessio, pura, fidelis, Atque frequens, nuda, & discreta, libens, veracunda,

Integra, secreta, & lachrymabilis, accelerata, Fortis & accusans, & sit parère parata.

2293 Eas ad quatuor vel quinque reducit S. Carolus Borromæus, ut nimirum sit simplex, humilis, contrita, integra, parère parata.

Imprimis Confessio debet esse simplex (ait S. Antoninus 3. p. tit. 14. §. 12.) ut dicantur præciè peccata, cum circumstantiis suis, nec immisceantur superflua. Quod difficile est, & præcipuè idiotis, dicere peccata sua, quin addant multa superflua. Non tamen hoc habet vitare Confessionem, ex quo dicant hæc intentione, ut declarent factum suum. Prudens tamen Confessor debet, quantum commode potest, hujusmodi narrationes superfluas facere resecare. Et qui indiget consolatione propter tribulationes, vel consilio propter dubia, post Confessionem factam, & absolutionem, talia dicantur, & non misceantur in Confessione, ne contritionis vim diminuant.

2294 Secundò, debet esse humilis, juxta illud Eccli. 3. Presbytero humilia animam tuam, ita scilicet ut non excuset quis peccata sua, nec ea tribuat defectui gratiæ, tentationi diabolicæ, vel proximo, qui nos ad peccatum induxerit. Quia (ut dicitur can. non est 15. q. 1.) non est quòd cuiquam

Tom. III.

nostram adscribamus erumnam, nisi nostræ voluntati. Nemo tenetur ad culpam, nisi voluntate propria deflexerit. Non habent crimen, quæ inferuntur reluctantiibus. Voluntarium sibi militem elegit Christus. Voluntarium servum sibi diabolus auctionatur: neminem jugo servitatis adstrictum possidet, nisi se prius peccatorum are ei vendiderit. Pulchrè etiam Author lib. de ver. & fals. pœnit. cap. 16. sentiat (inquit) culpam suam, nec velit excusare, ne augeat crimen, ut Adam, cui non sufficiebat peccasse, sed ampliavit crimen culpando uxorem, & culpam transferens in Autorem.

Tertiò, debet esse contrita, id est facta cum debita contritione. De qua satis actum est supra.

2295 Quartò, esse parère parata, id est facta animo parato ad obediendum Confessario in peccatorum retentione, seu absolutionis dilatione, sicut & in pœnitentiæ injunctio, præservativorumque remediòrum præscriptione, juxta illud Augustini, relati can. consideret de pœnit. distinct. 5. Ponat se peccator omninò in potestate Judicis, in judicio Sacerdotis, nihil sibi reservans sui, ut omnia, eo jubente, paratus sit facere, pro reparanda anime vita, quæcumque faceret pro vitanda corporis morte; & hoc cum desiderio: quia vitam recuperat infinitam, ut Deus. Cum gaudio enim debet facere immortalis futurus, quæ faceret pro differenda morte moriturus.

2296 Quintò, debet esse integra: ut enim Tridentinum ait c. 5. unversæ Ecclesiæ semper intellexit institutam esse à Domino integram peccatorum confessionem. Est autem duplex integritas confessionis, materialis, & formalis. Materialis, in qua omnia mortalia à baptismo, vel ab ultima confessione admixta, quoad numerum, speciem, & circumstantias debitas, Sacerdoti exponuntur.

Formalis, in qua sola illa mortalia declarantur; quæ post debitum examen memoriæ occurrunt, non declaratis iis, quæ vel non occurrunt, vel juxta de causa omittuntur.

CAPUT CLXXXVII.

Materialis integritas Confessionis non est unversim necessaria, sed sola integritas formalis.

2297 **N**On nego confessionem esse debere materialiter integram, per se loquendo, & quantum moraliter possibile est (Dominus enim noster Jesus Christus . . . Sacerdotes suis Vicarios reliquit, tanquam Præsides & Judices, ad quos omnia crimina deferantur, inquit Tridentinum loco citato) sed cum eodem Tridentino affirmo, materiale integritatem non esse unversim præceptam, nec esse necessariam, dum aliqua mortalia, post debitum examen, memoriæ non occurrunt. Quia, ut idem Concilium profæquitur, constat nihil aliud in Ecclesia à pœnitentibus exigi, quam ut quisque, postquam diligentius se excusserit, & conscientia sua sinu omnes & latebras exploraverit, ea peccata confiteatur, quibus se Dominum & Deum suum mortaliter offendisse meminert.

2298 Unde valida fructuosaque est absolutio taliter contententium, tamen aliqua mortalia ex inculcata oblivione prætermiserint. Quia, uti Tridentinum habet citato c. 5. hæc ipsa quæ diligenter cogitanti non occurrunt, in unversum eadem confessione inclusa intelliguntur, ita ut indirectè simul cum confessis absolvantur.

2300 Quæ tamen clavibus postmodum subjicienda sunt, si memoriæ occurrant. Sic enim Christum instituisse scimus ex communi Ecclesiæ fideliumque sensu, necnon ex eo quòd Alexander VII. damnaverit hanc Recentiorum quorundam propositionem: peccata in confessione omisa, seu oblita, ob instans periculum vite, aut ob aliam causam, non